

Sygn. akt V CZ 56/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Z. Sp. z o.o. w D.
przeciwko E. S.A. w S.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2021 r.,
zażalenia strony powodowej na wyrok Sądu Okręgowego w L.
z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2021 r. Sąd Rejonowy w G. zasądził od pozwanego E. na rzecz powoda - cesjonariusza kwotę 6135,16 zł z tytułu zapłaty za koszty wynajmu pojazdu zastępczego. W ramach rozstrzygnięcia sporu o wysokość tych kosztów Sąd uznał, że wysokość wydatków koniecznych i ekonomicznie uzasadnionych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacyjnego, wskazana przez powoda nie budzi wątpliwości, zwłaszcza, że pozwana nie wykazała, iż zaoferowała poszkodowanemu taki pojazd. Przyjęto stawkę 196,60 zł brutto a więc niższą niż wynikająca z umowy najmu pojazdu zawartej przez poszkodowanego a ustaloną na 246 zł. Ta niższa stawka odpowiada, w oparciu o doświadczenie życiowe Sądu i wiedzę uzyskaną w oparciu

o rozpoznane inne sprawy, obowiązującym stawkom rynkowym za dobę najmu. Ponadto nie można kwestionować czasu najmu trwającego przez czas naprawy.

Sąd Okręgowy w L. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu na podstawie art. 505¹² § 1 k.p.c. bo zachodzi naruszenie prawa materialnego a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku. Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o powołanie biegłego celem ustalenia niezbędnego czasu najmu pojazdu zastępczego oraz kwestionując wysokość szkody i zgłosiła stosowny wniosek dowodowy, które to dowody nie zostały przeprowadzone oraz pominięte w motywach wyroku. Zaskarżone rozstrzygnięcie zapadło zatem przedwcześnie a Sąd nie rozpoznał istoty sprawy.

W zażaleniu powód powołując się na art. 394¹ § 1 k.p.c. zarzucił powyższemu rozstrzygnięciu naruszenie art. 505¹² § 1 k.p.c. w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. i wniósł o jego uchylenie i przekazanie apelacji do rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kontrola dokonywana w ramach zażalenia przewidzianego w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. ma charakter formalny, a zażalenie ma służyć zbadaniu, czy orzeczenie kasatoryjne sądu drugiej instancji zostało prawidłowo oparte na jednej z przesłanek określonych w art. 386 § 2 i 4 k.p.c. a więc, czy powołana przez sąd przyczyna opiera się na jednej z przesłanek ustawowych. Postępowanie apelacyjne, w ujęciu przepisów rozdziału 1 działu V tytułu VI księgi pierwszej kodeksu postępowania cywilnego obejmuje merytoryczne rozpoznanie sprawy. Sąd odwoławczy kontynuuje postępowanie rozpoznając sprawę na nowo, co ma prowadzić do zmiany wyroku w razie uwzględnienia apelacji.

Przepisy ogólne o apelacji pełnej (art. 367-391 k.p.c.) mają jednak ograniczone zastosowanie w postępowaniu uproszczonym. Stosuje się je bowiem o tyle tylko, o ile nic nie wynika z przepisów normujących to postępowanie.

Apelacja w tym postępowaniu ma inne cele; jej funkcją nie jest ponowne rozpoznanie sprawy *in merito*, lecz wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji. Sąd apelacyjny nie rozpoznaje powództwa, lecz tylko ocenia trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia i związany zarzutami albo orzeka o istocie sporu albo kasuje wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania. Przełożeniem rozwiązań przyjętych w art. 505⁹ i 505¹¹ k.p.c. jest odejście od zasady orzekania reformatoryjnego (art. 386 § 1 k.p.c.) na rzecz zasady orzekania kasatoryjnego.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 26 lutego 2015 r., III CZ 7/15 (OSNC 2015 r. nr 6, poz. 79) oraz z dnia 17 kwietnia 2015 r., III CZ 15/15 (OSNC-ZD 2016C, poz. 56), że skoro skala odmienności apelacji w ujęciu przepisów o postępowaniu uproszczonym w porównaniu z apelacją w ujęciu przepisów ogólnych o procesie jest tak duża, a zwłaszcza wprowadzenie zasady kasacyjności orzeczenia, to przesłanka nie rozpoznania istoty sprawy nie odgrywa najistotniejszej roli. Ograniczony zakres apelacji w postępowaniu uproszczonym wyklucza stosowanie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. ze względu na jego ścisły związek w przepisami ogólnymi o apelacji.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie orzekającym podzielił to stanowisko ze względu na argumenty celowościowe oraz systemowe i uznając zażalenie za niedopuszczalne orzekł na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.